

ALOMA

CARME TIERZ
ctierz@elperiodico.com

No hi ha res com la commemoració d'un centenari per rehabilitar la figura d'artistes i intel·lectuals injustament relegats. Al marge dels rèdits que la indústria editorial obté al recuperar la producció literària d'aquests autors oblidats –dels quals es publiquen obres inèdites o es reediten les descatalogades–, no hi ha dubte que el lector surt també beneficiat d'aquesta profusió d'edicions, conferències, exposicions i altres activitats que tornen els homenatjats al lloc de privilegi que, sens dubte, es mereixen.

Al llarg de tot un any, Mercè Rodoreda (1908-1983) ha estat objecte d'innombrables revisions que han compensat les dèca-

des d'abandonament que havien patit la seva obra i la seva persona. El TNC va inaugurar l'Any Rodoreda amb *La plaça del Diamant* (2007), avançant-se uns mesos a la data que marcava oficialment l'inici de la celebració, i ara el tanca amb l'adaptació teatral d'*Aloma*, novel·la de joventut que recorre la vida d'una altra dona que, de la mateixa manera que la Colometa, sobreviu com pot en un món marcadament hostil. La peculiaritat de la proposta, a més a més, consisteix en el fet que les vicissituds de la jove Aloma arriben a l'escenari en format musical, sota la batuta experta de Joan Lluís Bozzo i Dagoll Dagom. "Quan Bozzo em va preguntar què em semblava *Aloma* com a possible musical li vaig respondre que no és una història per posar-se a cantar", explica Alfonso de Vilallonga, autor de les cançons del muntatge. De totes mane-

res, el compositor de seguida va canviar d'opinió. "Sigui com sigui, no hi ha res més fals que la idea que cantar és sinònim d'alegria", diu.

En total, són 19 les cançons que embasten la vida d'*Aloma*, una vida llarga i farcida de més decepcions que alegries, i que va ser reinventada en diverses ocasions per l'autora. La primera publicació d'*Aloma* data del 1938, quan Mercè Rodoreda encara vivia a Espanya i participava de manera activa en la normalització i la modernització de la cultura catalana. Però durant el llarg exili que va emprendre el 1939, arran del desenllaç de la guerra civil, l'escriptora va tornar a aquell text de joventut i el 1969 va donar llum verda a la

seva nova edició, corregida i més madura que l'original.

Atenent a aquesta circumstància, Joan Lluís Bozzo va encarregar a Lluís Arcarazo, adaptador de la novel·la per a l'escena, un

Julia Möller és l'Aloma adolescent del llibret i Carme Sansa, la veterana

llibret en què Rodoreda parlés a través d'un personatge amb dues veus, l'*Aloma* adolescent i l'*Aloma* veterana, la ingènua i la desencantada. Era una fórmula atrevida, però també encertada, per reflectir la mateixa evolució de l'autora i del seu text. "*Aloma* és, entre tantes altres coses, la història

d'una pèrdua, narrada amb una prosa sense concessions que fugí del sentimentalisme i, a la vegada, descriu l'exaltació i l'amargura de l'amor amb precisió i realisme", apunta Arcarazo, "amb una duresa i